

Strona główna>Wszczęcie postępowania sądowego>Europejski atlas sądowy w sprawach cywilnych>**Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona)**

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona)

Informacje krajowe i formularze online na potrzeby rozporządzenia nr 1215/2012

Informacje ogólne

Rozporządzenie 1215/2012 ma na celu ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności poprzez wprowadzenie przepisów dotyczących jurysdykcji sądów oraz szybkiego uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych wydanych w państwach członkowskich.

Wspomniane rozporządzenie zastępuje rozporządzenie 44/2001 (rozporządzenie Bruksela I), które jednak w nadal ma zastosowanie do postępowań wszczętych przed wejściem w życie rozporządzenia 1215/2012, co nastąpi w dniu 10 stycznia 2015 r. (więcej informacji - zob. art. 66 rozporządzenia 1215/2012).

Rozporządzenie ma zastosowanie w stosunkach między wszystkimi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, łącznie z Danią, która w 2005 r. przystąpiła do umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych. Niezbędne zmiany prawne weszły w życie w Danii już w dniu 1 czerwca 2013 r.

Rozporządzenie określa, sądy którego państwa członkowskiego mają jurysdykcję do orzekania w sprawie cywilnej lub handlowej, w której występuje element międzynarodowy.

W rozporządzeniu przewidziano ponadto, że „orzeczenia wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania”.

Orzeczenie wydane w jednym państwie członkowskim i wykonalne w tym państwie jest wykonywane w innym państwie członkowskim bez potrzeby stwierdzenia jego wykonalności.

W rozporządzeniu przewidziano dwa rodzaje formularzy, mianowicie zaświadczenie dotyczące orzeczenia oraz zaświadczenie dotyczące dokumentu urzędowego/ugody sądowej.

Zgodnie z rozporządzeniem państwa członkowskie notyfikowały sądy właściwe, do których należy składać wnioski o odmowę wykonania orzeczenia, oraz sądy właściwe do rozpatrywania środków zaskarżenia. **Aby uzyskać szczegółowe informacje krajowe, należy kliknąć na flagę kraju.**

Zgodnie z art. 26 ust. 2 w niektórych sprawach przed przyjęciem jurysdykcji sąd zapewnia, aby pozwany został poinformowany o prawie do zakwestionowania jurysdykcji sądu oraz o skutkach stawiennictwa lub jego braku. W tym celu w ramach [europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych](#) przygotowano [nieobowiązkowy tekst standardowy](#) (245 Kb) , zawierający informacje, które sąd mógłby wykorzystać, aby wypełnić swój obowiązek udzielenia pozwanemu informacji na mocy art. 26 ust. 2 rozporządzenia.

W europejskim portalu „e-Sprawiedliwość” można znaleźć informacje dotyczące stosowania rozporządzenia oraz program on-line ułatwiający wypełnienie formularzy.

W europejskim portalu „e-Sprawiedliwość” można znaleźć informacje dotyczące stosowania rozporządzenia oraz program on-line ułatwiający wypełnienie formularzy.

Pozostałe strony

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 299 z 16.11.2005.

Ostatnia aktualizacja: 19/02/2019

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Belgia

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Nie dotyczy

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1 - w Belgii: sąd pierwszej instancji („tribunal de première instance”)

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Belgii:

a) w zakresie, w jakim dotyczy środka zaskarżenia złożonego przez pozwanego: sąd pierwszej instancji;

b) w zakresie, w jakim dotyczy środka zaskarżenia złożonego przez powoda: sąd apelacyjny (*cour d'appel*).

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

- w Belgii: Sąd Kasacyjny („Cour de Cassation”)

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Brak

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Nie dotyczy

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Konwencja pomiędzy Belgią a Francją o jurysdykcji, uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych, podpisana w Paryżu dnia 8 lipca 1899 r.;

Konwencja pomiędzy Belgią a Niderlandami o jurysdykcji sądów, upadłości, jak również o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych, podpisana w Brukseli dnia 28 marca 1925 r.;

Konwencja pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a Królestwem Belgii przewidująca wzajemne wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, wraz z Protokołem, podpisana w Brukseli dnia 2 maja 1934 r.;

Konwencja pomiędzy Niemcami a Belgią o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 30 czerwca 1958 r.;

Konwencja pomiędzy Belgią a Austrią o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, orzeczeń arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 16 czerwca 1959 r.;

Konwencja pomiędzy Belgią a Włochami o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i innych tytułów egzekucyjnych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Rzymie dnia 6 kwietnia 1962 r.;

Traktat pomiędzy Belgią, Niderlandami i Luksemburgiem o jurysdykcji, upadłości, uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych, podpisany w Brukseli dnia 24 listopada 1961 r., w zakresie, w jakim obowiązuje.

Ostatnia aktualizacja: 18/03/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Bułgaria

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Nie dotyczy.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

Bezpośrednie wykonywanie na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 zostało uregulowane w art. 622a kodeksu postępowania cywilnego.

„Art. 622a (dodany, Dz.U. nr 50/2015)

§ 1. Orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest wykonalne bez potrzeby uzyskania tytułu wykonawczego.

§ 2. Egzekucję przeprowadza komornik na wniosek zainteresowanej strony, na podstawie odpisu orzeczenia pochodzącego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej poświadczonego przez sąd, który to orzeczenie wydał, oraz zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

§ 3. Jeżeli komornik stwierdzi, że dany środek lub nakaz nie może zostać wykonany na warunkach określonych zgodnie z niniejszym kodeksem, występuje o wydanie innego tytułu egzekucyjnego.

§ 4. Orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, zarządzające środkiem tymczasowy, w tym środek zabezpieczający, jest wykonalne zgodnie z zasadami określonymi w § 1 i § 2. Jeżeli dany środek zarządzono bez wezwania pozwanego do stawiennictwa, przedstawia się dowód doręczenia orzeczenia.

§ 5. Przystępując do egzekucji, komornik doręcza odpis zaświadczenia, o którym mowa w § 2 i wzywa dłużnika do dobrowolnego wykonania zobowiązania. Do zaświadczenia dołącza się odpis orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jeżeli nie zostało ono doręczone dłużnikowi.

§ 6. W terminie miesiąca od daty doręczenia dłużnik może wnieść o odmowę wykonania. Jeżeli niezbędne jest przetłumaczenie orzeczenia, bieg tego terminu ulega zawieszeniu do chwili doręczenia tłumaczenia dłużnikowi.

§ 7. Każda ze stron może zaskarżyć dostosowanie środka lub zarządzenia, o którym mowa w art. 436.”

W kwestiach dotyczących postępowania egzekucyjnego nieobjętych zakresem zastosowania rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 stosuje się przepisy ogólne części piątej kodeksu postępowania cywilnego – „Postępowanie egzekucyjne”.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Wniosek, o którym mowa w art. 36 ust. 2 lub w art. 45 ust. 4 rozporządzenia, składa się do sądu okręgowego właściwego ze względu na stałe miejsce zamieszkania albo siedzibę rejestrową strony przeciwnej lub, jeżeli strona ta nie ma stałego miejsca zamieszkania albo siedziby rejestrowej w Bułgarii, do sądu okręgowego właściwego ze względu na stałe miejsce zamieszkania albo siedzibę rejestrową strony zainteresowanej. Jeżeli strona zainteresowana nie ma stałego miejsca zamieszkania albo siedziby rejestrowej w Bułgarii, wniosek składa się do sądu miejskiego w Sofii. (art. 622 kodeksu postępowania cywilnego).

Wniosek, o którym mowa w art. 47 ust. 1 rozporządzenia, należy złożyć do sądu okręgowego właściwego ze względu na stałe miejsce zamieszkania albo siedzibę rejestrową dłużnika, lub do sądu właściwego ze względu na miejsce prowadzenia egzekucji (art. 622b kodeksu postępowania cywilnego).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Bułgarii jest to Sąd Apelacyjny w Sofii (Софийски апелативен съд). Środek zaskarżenia wnosi się do sądu okręgowego, który wydał orzeczenie o odmowie wykonania albo orzeczenie stwierdzające, że nie zachodzą podstawy do odmowy uznania.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Inne środki zaskarżenia co do orzeczeń wydanych przez Sąd Apelacyjny w Sofii wnosi się do Najwyższego Sądu Kasacyjnego (art. 623 § 6 kodeksu postępowania cywilnego).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Jurysdykcja krajowa sądów bułgarskich i innych organów zachodzi wtedy, gdy powód lub wnioskodawca jest obywatelem polskim albo osobą prawną zarejestrowaną w Republice Bułgarii (art. 4 § 1 i 2 kodeksu prawa prywatnego międzynarodowego).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Konwencja między Bułgarią a Belgią o niektórych sprawach sądowych, podpisana w Sofii dnia 2 lipca 1930 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii w sprawie wzajemnej pomocy prawnej, podpisana w Sofii dnia 23 marca 1956 r., nadal obowiązująca między Bułgarią, Słowenią i Chorwacją,

Traktat między Ludową Republiką Bułgarii a Rumuńską Republiką Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisany w Sofii dnia 3 grudnia 1958 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Polską Rzeczpospolitą Ludową o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 4 grudnia 1961 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Węgierską Republiką Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Sofii dnia 16 maja 1966 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Atenach dnia 10 kwietnia 1976 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej oraz ustalaniu stosunków w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Sofii dnia 25 listopada 1976 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Cypryjską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Nikozji dnia 29 kwietnia 1983 r.,

Umowa między Rządem Ludowej Republiki Bułgarii a Rządem Republiki Francuskiej o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach cywilnych, podpisana w Sofii dnia 18 stycznia 1989 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Włoską o pomocy prawnej i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, podpisana w Rzymie dnia 18 maja 1990 r.,

Umowa między Republiką Bułgarii a Królestwem Hiszpanii o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach cywilnych, podpisana w Sofii dnia 23 maja 1993 r.,

Umowa między Ludową Republiką Bułgarii a Republiką Austrii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i dokumentach, podpisana w Sofii dnia 20 października 1967 r.

Ostatnia aktualizacja: 25/03/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Czechy

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Nie dotyczy.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Właściwość rzeczowa należy do sądów powiatowych.

Właściwość miejscową sądów powiatowych ustala się w sposób następujący:

Jeżeli już zarządzone wykonanie orzeczenia, właściwy miejscowo jest sąd, który o tym zarządził i do wykonania przystąpił. Zasady ustalania właściwości w zakresie egzekucji sądowej określono w ustawie nr 99/1963, kodeks postępowania cywilnego (§ 252).

Jeżeli już zarządzone przeprowadzenie egzekucji, właściwy miejscowo jest sąd, który egzekucję zarządził (tzw. sąd egzekucyjny). Zasady dotyczące wskazywania sądu egzekucyjnego określono w ustawie nr 120/2001 o komornikach sądowych i czynnościach egzekucyjnych (kodeks egzekucyjny (*exekuční řád*)) (§ 45).

Jeżeli nie zarządzone wykonania orzeczenia lub przeprowadzenia egzekucji, właściwy w postępowaniu jest sąd, który byłby właściwy w zakresie wykonania orzeczenia (zob. pkt 1 powyżej) lub sąd, który byłby sądem egzekucyjnym (zob. pkt 2 powyżej).

Wykaz wszystkich sądów rejonowych zawierający aktualne dane kontaktowe dostępny jest na [stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Czeskiej](#).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

Środek zaskarżenia, którym jest apelacja, wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie. (Sąd ten przekazuje apelację sądowi właściwemu do jej rozpoznania).

Rozpoznawanie apelacji należy do sądów regionalnych (*krajské soudy*). Właściwość miejscowa należy do tego sądu regionalnego, w którego okręgu znajduje się sąd powiatowy rozstrzygający w pierwszej instancji w sprawie wniosku o odmowę wykonania (lub w postępowaniu o uznanie lub o odmowę uznania).

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Dopuszczalne są wyłącznie następujące nadzwyczajne środki zaskarżenia:

skarga o stwierdzenie nieważności (*žaloba pro zmatečnost*), uregulowana w § 229 i n. ustawy nr 99/1963, kodeks postępowania cywilnego;

skarga o wznowienie postępowania (*žaloba na obnovu řízení*), uregulowana w § 228 i n. ustawy nr 99/1963, kodeks postępowania cywilnego;

skarga kasacyjna (*dovolání*), uregulowana w § 236 i n. ustawy nr 99/1963, kodeks postępowania cywilnego.

Wszystkie nadzwyczajne środki zaskarżenia, o których mowa, wnosi się do sądu, który rozstrzygał w pierwszej instancji w sprawie wniosku o odmowę wykonania (lub w postępowaniu o uznanie lub o odmowę uznania).

Postępowanie kasacyjne (*řízení o dovolání*) toczy się przed Sądem Najwyższym. Postępowanie ze skargi o wznowienie (*řízení na obnovu řízení*) prowadzi sąd, który rozstrzygał w pierwszej instancji. Postępowanie wywołane wniesieniem skargi o stwierdzenie nieważności (*řízení o žalobě pro zmatečnost*) prowadzi w niektórych sprawach sąd, który rozstrzygał w pierwszej instancji, w innych zaś sąd odwoławczy (zob. § 235a ustawy nr 99/1963, kodeks postępowania cywilnego).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Język słowacki.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Ustawa nr 91/2012 o prawie prywatnym międzynarodowym, zwłaszcza § 6 tej ustawy.

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Umowa między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Ludową Republiką Bułgarii o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, (podpisana w Sofii dnia 25 listopada 1976 r.);

Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Republiką Cypryjską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych (podpisany w Nikozji dnia 23 kwietnia 1982 r.);

Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych (podpisany w Atenach dnia 22 października 1980 r.);

Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Królestwem Hiszpanii o pomocy prawnej oraz o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych (podpisany w Madrycie dnia 4 maja 1987 r.);

Traktat między Rządem Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej a Rządem Republiki Francuskiej o pomocy prawnej oraz o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych, rodzinnych i handlowych (podpisany w Paryżu dnia 10 maja 1984 r.);

Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Węgierską Republiką Ludową o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych (podpisany w Bratysławie dnia 28 marca 1989 r.);

Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Republiką Włoską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych (podpisany w Pradze dnia 6 grudnia 1985 r.);

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych (podpisana w Warszawie dnia 21 grudnia 1987 r.), w rozumieniu Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o zmianie i uzupełnieniu Umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, podpisanej w Warszawie dnia 21 grudnia 1987 r. (sporządzonej w Mojmirovcach dnia 30 października 2003 r.);

Konwencja między Republiką Czechosłowacką a Portugalią o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych (podpisana w Lizbonie dnia 23 listopada 1927 r.);

Konwencja między Republiką Czeską a Rumunią o pomocy prawnej w sprawach cywilnych (podpisana w Bukareszcie dnia 11 lipca 1994 r.);

Traktat między Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną a Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii o stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych (podpisany w Belgradzie dnia 20 stycznia 1964 r.);

Traktat między Republiką Czeską a Republiką Słowacką o pomocy prawnej udzielanej przez organy sądowe i niektórych stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych (podpisany w Pradze dnia 29 października 1992 r.).

Ostatnia aktualizacja: 25/09/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Niemcy

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1. Jak można ogólnie określić przyzpoznanie osoby trzeciej?

Przyzpoznanie osoby trzeciej niebędącej stroną w sprawie polega na formalnym jej zawiadomieniu o toczącym się procesie. Przyzpoznanie osoby trzeciej składa się na piśmie do sądu, który następnie doręcza je odbiorcy. Osoba trzecia ma pełną swobodę decyzji co do wzięcia udziału w procesie. Przez samo przyłączenie się do procesu osoba trzecia nie staje się stroną, lecz występuje w nim w charakterze interwenienta. Oświadczenia i czynności podejmowane przez interwenienta nie mogą pozostawać w sprzeczności z oświadczeniami i czynnościami strony, do której przystąpił. Interwenienta nie można obciążać jakimikolwiek kosztami procesu.

2. Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby, która z przyzpoznanie skorzystała?

Przyzpoznanie zakłada, że strona toczącego się procesu ma powody, by obawiać się niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia, ale również by oczekiwać, że w razie wydania takiego rozstrzygnięcia będzie mogła wystąpić przeciwko osobie trzeciej z powództwem o odszkodowanie lub wysunąć wobec niej roszczenie z tytułu gwarancji. Strona przyzpoznywająca osobę trzecią ma zatem interes prawny w tym, by procesu nie przegrać (interwenient może jej w tym pomóc) lub, w razie przegrania tego procesu, nie ponieść szkody dzięki wygranej w kolejnym procesie przeciwko tej osobie trzeciej.

Przystępując do procesu po stronie przyzpoznywającej, osoba trzecia akceptuje stan sprawy zastany przez nią w chwili przystąpienia. Osoba trzecia może korzystać ze środków obrony i podejmować czynności procesowe, o ile nie pozostają one w sprzeczności ze stanowiskiem procesowym strony, do której ta osoba przystąpiła. Jeżeli osoba trzecia odmówiła udziału w procesie lub na przyzpoznanie nie odpowiedziała, proces ten toczy się dalej bez względu na tę osobę. Jeżeli strona przyzpoznywająca wystąpiła z powództwem przeciwko osobie trzeciej, osoba trzecia nie może podnieść zarzutu, że sprawa, do której ona przystąpiła, została rozstrzygnięta błędnie. Oznacza to, że korzystne dla strony przyzpoznywającej osobę trzecią rozstrzygnięcie wydane w pierwszym procesie będzie w kolejnym sporze traktowane jako wiążące.

3. Przyzpoznanie osoby trzeciej pozostaje bez wpływu na ocenę prawną rozstrzygnięcia wydanego w pierwszym procesie.

4. Rozstrzygnięcie wydane w pierwszym procesie w kolejnym nie wiąże, jeżeli stan sprawy w chwili przystąpienia interwenienta lub oświadczenia i czynności procesowe strony, do której ten interwenient przystąpił, uniemożliwiły mu korzystanie ze środków obrony.

5. Przyzpoznanie jest prawnie skuteczne niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do pierwszego procesu.

6. Przyzpoznanie pozostaje bez wpływu na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem procesowym strony przyzpoznywającej, chyba że osoba trzecia przyłączyła się do procesu u boku tego przeciwnika.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1
– w Niemczech jest to sąd krajowy (*Landgericht*).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Niemczech jest to wyższy sąd krajowy (*Oberlandesgericht*).

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

– w Niemczech jest to Federalny Trybunał Sprawiedliwości (*Bundesgerichtshof*).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych
Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

– w Niemczech: § 23 kodeksu postępowania cywilnego (*Zivilprozessordnung*).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

– w Niemczech: § 68 oraz §§ 72–74 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Konwencja pomiędzy Niemcami a Włochami o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Rzymie dnia 9 marca 1936 r.;

Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Belgii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 30 czerwca 1958 r.;

Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Republiką Austrii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 6 czerwca 1959 r.;

Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Zjednoczonym Królestwem o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 14 lipca 1960 r.;

Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Niderlandów o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i innych tytułów egzekucyjnych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Hadze dnia 30 sierpnia 1962 r.;

Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Republiką Grecką o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Atenach dnia 4 listopada 1961 r.;

Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Hiszpanii o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i ugód oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 14 listopada 1983 r.

Ostatnia aktualizacja: 28/01/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Estonia

Art. 65 ust. 3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1) Jak można ogólnie określić przyzpoznanie osoby trzeciej?

Zgodnie z estońskim prawem procesowym osoba trzecia została zawiadomiona o toczącym się postępowaniu, jeżeli doręczono jej przyzpoznanie. Jeżeli sąd rozstrzygnął spór na niekorzyść strony postępowania, strona ta może wnieść powództwo przeciwko osobie trzeciej w celu zwolnienia się z zobowiązania wynikającego z zaskarżonego naruszenia umowy, zobowiązania do naprawienia szkody lub do zadośćuczynienia lub, jeżeli ma powody, by oczekiwać, że osoba trzecia wystąpi przeciwko niej z powództwem, może wnieść do sądu prowadzącego postępowanie o przyzpoznanie tej osoby trzeciej. Sąd doręcza osobie trzeciej pismo zawierające przyzpoznanie, zawiadamia o tym drugą stronę i wyznacza im termin do zajęcia stanowiska. Jeżeli przyzpoznanie czyni zadość wymogom określonym w prawie, a strona należycie uzasadniła potrzebę udziału osoby trzeciej w procesie, sąd zarządza włączenie tej osoby do postępowania. Osoba trzecia, która nie występuje z niezależnym powództwem, jest uczestnikiem postępowania zgodnie z estońskim prawem procesowym, lecz nie jest jego stroną (ani powodem, ani pozwanym). Jeżeli okaże się, że włączenie osoby trzeciej do postępowania było nieuzasadnione, sąd może zarządzić wykluczenie jej z tego postępowania. Osoba trzecia, która nie wystąpiła z niezależnym powództwem, a została włączona do postępowania albo zgłosiła w nim swój udział, przystępując do jednej ze stron postępowania, będzie prawdopodobnie wspierać stanowisko procesowe tej strony, tj. przejawiać interes prawny w tym, by strona ta wygrała proces oraz formułować korzystne dla niej zarzuty. Osoba trzecia, która nie wystąpiła z niezależnym powództwem, może dokonywać w postępowaniu wszelkich czynności procesowych, z wyjątkiem czynności zarezerwowanych dla powoda lub pozwanego, takich jak np. zaskarżenie rozstrzygnięcia sprawy. Wnioski, skargi lub inne czynności procesowe osoby trzeciej wywierają skutek w postępowaniu tylko wówczas, o ile nie pozostają one w sprzeczności z wnioskami, skargami lub innymi czynnościami procesowymi powoda lub pozwanego, po którego stronie ta osoba trzecia w postępowaniu uczestniczy. Termin do wniesienia skargi lub dokonania innej czynności procesowej jest dla osoby trzeciej taki sam jak dla powoda lub pozwanego, po którego stronie osoba trzecia w postępowaniu uczestniczy, chyba że przepisy prawa stanowią inaczej.

2) Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby trzeciej, której doręczono przyzpoznanie?

Jeżeli dana strona wniosła o przyzpoznanie osoby trzeciej, lecz sąd jej do postępowania nie włączył lub została ona z postępowania wykluczona, osoba ta nie jest związana rozstrzygnięciem wydanym w postępowaniu głównym.

Jeżeli dana strona wniosła o przyzpoznanie wskazanej osoby i osoba ta została włączona do postępowania jako osoba trzecia, wówczas nie może ona w stosunku do strony, czy to będącej powodem, czy pozwanym, do której przystąpiła lub została włączona do postępowania, podnieść w kolejnym postępowaniu zarzut, że sprawa została rozstrzygnięta błędnie albo że okoliczności faktyczne zostały ustalone nieprawidłowo. Jeżeli dana strona postępowania pozwała osobę trzecią, która nie wystąpiła z niezależnym powództwem i strona ta swoje stanowisko opiera na poprzednim postępowaniu, osoba trzecia może jako pozwana podnieść zarzut, który podniosła w postępowaniu, w którym występowała jako osoba trzecia, zaprzeczając twierdzeniom tej strony. Dana osoba trzecia może również podnieść zarzut, że stan sprawy w chwili jej przystąpienia lub włączenia do postępowania uniemożliwił jej złożenie wniosku, podniesienie zarzutu, przedstawienie dowodu lub wniesienie skargi lub na przeszkodzie temu stały oświadczenia lub czynności procesowe powoda lub pozwanego, którego popierała jako uczestnik postępowania. Osoba trzecia może również podnieść zarzut, że powód lub pozwany umyślnie lub przez rażące niedbalstwo, bez jej wiedzy, nie złożył wniosku, nie podniósł zarzutu, nie przedstawił dowodu lub nie wniósł skargi.

3) Czy ocena prawna sprawy przeprowadzona w postępowaniu głównym jest wiążąca?

Jeżeli dana strona wniosła o przyzpoznanie wskazanej osoby trzeciej, lecz sąd jej do postępowania nie włączył lub została ona z postępowania wykluczona, osoba ta nie jest związana rozstrzygnięciem wydanym w postępowaniu głównym, w tym oceną prawną sprawy.

4) Czy ustalone w postępowaniu głównym okoliczności faktyczne, których osoba trzecia nie mogła kwestionować, np. z tego względu na to, że nie kwestionowały ich strony, są dla niej wiążące?

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne nie wiążą osoby trzeciej, jeżeli nie mogła ona ich kwestionować, gdyż nie kwestionowały ich strony lub jeżeli strona, do której w postępowaniu przyłączono osobę trzecią, nie zgodziła się na ich kwestionowanie przez osobę trzecią.

5) Czy przyzpoznanie jest skuteczne niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do postępowania głównego?

Zgodnie z estońskim prawem procesowym, jeżeli dana osoba trzecia została powiadomiona o toczącym się postępowaniu jedynie poprzez doręczenie jej przyzpoznania sporządzonego przez jedną ze stron, nie zaś w sposób niezależny, przyzpoznanie wywołuje skutki prawne w zależności od tego, czy ta osoba trzecia została włączona do postępowania.

6) Czy przyzpoznanie wywiera wpływ na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem procesowym strony przyzozuwającej?

Jeżeli dana strona wniosła o włączenie wskazanej osoby trzeciej do postępowania, lecz sąd się na to nie zgodził, przyzpoznanie pozostaje bez wpływu na relację pomiędzy stroną przyzozuwającą a jej przeciwnikiem procesowym, chyba że osoba trzecia została do postępowania włączona. Włączenie osoby trzeciej do postępowania, która nie wystąpiła z niezależnym powództwem oraz tego konsekwencje uregulowano w §§ 214 i 216 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1 Sądy rejonowe.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

Sąd okręgowy (*ringkonnakohus*), do którego za pośrednictwem sądu rejonowego wnosi się środek zaskarżenia na rozstrzygnięcie tego sądu.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Sąd Najwyższy (*Riigikohus*).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych
Język angielski.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

§ 86 estońskiego kodeksu postępowania cywilnego (miejsce położenia rzeczy należącej do danej osoby), o ile roszczenie nie dotyczy prawa własności tej rzeczy. § 100 kodeksu postępowania cywilnego (roszczenie o zaprzestanie stosowania wzorców umownych), o ile powództwo podlega rozpoznaniu przez sąd właściwego ze względu na miejsce zastosowania wzorca.

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

§§ 212–216 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Umowa o pomocy prawnej i stosunkach prawnych między Republiką Estońską a Republiką Łotewską, podpisana w Tallinie dnia 11 listopada 1992 r.

Umowa między Republiką Estońską a Rzeczpospolitą Polską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, pracowniczych i karnych, sporządzona w Tallinie dnia 27 listopada 1998 r.

Ostatnia aktualizacja: 03/12/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Cypr

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Nie dotyczy.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

Szczegółowy opis procedur można znaleźć w części dotyczącej [procedur służących wykonaniu orzeczenia](#).

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Na Cyprze sądy rejonowe (*Επαρχιακά Δικαστήρια*)

Sąd Rejonowy w Nikozji

Charalambos Mouskos Street, 1405 Nicosia, Cypr

Tel.: (+357) 22865518

Fax: (+357) 22304212 / 22805330

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Sąd Rejonowy w Limassol

8 Lord Byron Avenue, P.O. Box 54619, 3726 Limassol, Cypr

Tel.: (+357) 25806100 / 25806128

Fax: (+357) 25305311

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Sąd Rejonowy w Larnace

Artemidos Avenue, 6301 Larnaca, P.O. Box 40107, Cypr

Tel.: (+357) 24802721

Fax: (+357) 24802800

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Sąd Rejonowy w Pafos

Corner of Neophytou & Nicos Nicolaides, 8100 Paphos, P.O. Box 60007, Cypr

Tel.: (+357) 26802601

Fax: (+357) 26306395

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Sąd Rejonowy w Famaguście

2 Sotiras Street, Megaro Tzivani, 5286 Paralimni, Cypr

Tel.: (+357) 23730950 / 23742075

Fax: (+357) 23741904

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

- na Cyprze, Cypryjski Sąd Najwyższy (Anótato Dikastírio Kýprou)

Sąd Najwyższy

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, Cypr

Tel.: (+357) 22865741

Fax: (+357) 22304500

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

- na Cyprze, Cypryjski Sąd Najwyższy (Anótato Dikastírio Kýprou)

Sąd Najwyższy

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, Cypr

Tel.: (+357) 22865741

Fax: (+357) 22304500

E-mail: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

- na Cyprze, język grecki i angielski.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

- na Cyprze, art. 21 ustawy o sądach (ustawa nr 14/60).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Traktat między Republiką Cypryjską a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych z 1982 r.

Konwencja między Republiką Cypryjską a Węgierską Republiką Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych z 1981 r.

Konwencja pomiędzy Republiką Cypryjską a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych, handlowych i karnych z 1984 r.

Umowa między Republiką Cypryjską a Ludową Republiką Bułgarii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych z 1983 r.

Traktat z 1984 r. między Republiką Cypryjską a Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych (dla którego Słowenia, między innymi, jest następcą)

Umowa między Republiką Cypryjską a Rzeczpospolitą Polską o współpracy prawnej w sprawach cywilnych i karnych z 1996 r.

Ostatnia aktualizacja: 18/04/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Litwa

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1. Jak można ogólnie określić przyzpoznanie osoby trzeciej?

Zgodnie z art. 46 i 47 litewskiego kodeksu postępowania cywilnego (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas) osoba trzecia może zgłosić niezależnie roszczenie dotyczące sprawy spornej lub nie może tego uczynić.

Osoba trzecia zgłaszająca niezależnie roszczenie dotyczące sprawy spornej może przyłączyć się do procesu tylko z własnej inicjatywy. Taka osoba trzecia staje się wówczas niezależnym uczestnikiem sporu, tj. nie występuje w nim ani po stronie powoda, ani pozwanego. Osoba trzecia, która zgłosiła niezależnie roszczenie, może włączyć się do postępowania aż do zamknięcia rozprawy.

Osoba trzecia, która nie zgłosiła niezależnie roszczenia dotyczącego sprawy spornej, może przyłączyć się do procesu po stronie powoda albo pozwanego aż do zamknięcia rozprawy, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na jej prawa lub obowiązki. Może ona również zostać włączona do postępowania na uzasadniony wniosek stron lub z inicjatywy sądu.

Osobę trzecią zawiadamia się o zawieszłej sprawie i zaprasza do udziału w procesie przed sądem litewskim, doręczając jej wezwanie lub zawiadomienie, w tym również odpis pozwu. Zgodnie z art. 133 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego o dacie i miejscu rozprawy lub innej czynności procesowej strony (oraz osoby trzeciej) informuje się, doręczając im wezwanie lub zawiadomienie. Poinformowanie osoby trzeciej o sprawie należy jednak do sądu, a nie do stron; te wskazują jedynie w swoich pismach procesowych potrzebę włączenia innych osób do postępowania.

Osoba trzecia, która zgłosiła niezależnie roszczenie, ma takie same uprawnienia i obowiązki procesowe jak powód.

Osoba trzecia, która nie zgłosiła niezależnie roszczenia, ma takie same uprawnienia (w tym możliwość żądania zwrotu kosztów) i obowiązki procesowe jak strona, z wyjątkiem możliwości zmiany podstaw i przedmiotu powództwa, zmiany zakresu powództwa, wycofania powództwa, uznania powództwa lub zawarcia ugody. Osoba trzecia nie może również wystąpić o przeprowadzenie egzekucji orzeczenia sądowego. Osoba trzecia, która nie zgłosiła niezależnie roszczenia, nie może podejmować czynności stojących w sprzeczności z interesami strony, do której się w sporze przyłączyła.

2. Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby trzeciej, której doręczono przyzpoznanie?

Dzięki włączeniu do procesu osoby trzeciej, która zgłosiła niezależnie roszczenie, sąd może w jednym orzeczeniu rozstrzygnąć o kilku powiązanych ze sobą kwestiach w tej samej sprawie. Wytoczenie powództwa osobie trzeciej, która zgłosiła niezależnie roszczenie, będzie wówczas wykluczone (ta osoba trzecia nie będzie mogła również wystąpić z powództwem przeciwko temu samemu pozwanemu), ponieważ spór pomiędzy tymi stronami o tę szczególną kwestię uważa się za rozstrzygnięty. Jeżeli osoba trzecia została zawiadomiona o możliwości włączenia jej do toczącego się procesu poprzez zgłoszenie niezależnie roszczenia, lecz z tej możliwości nie skorzystała, w przyszłości możliwe będzie wytoczenie odrębnego powództwa przeciwko tej osobie w tej samej sprawie. To pierwsze orzeczenie nie może oddziaływać na prawa i obowiązki osoby, która nie przyłączyła się do procesu jako osoba trzecia.

Rozstrzygając sprawę, sąd nie może jednocześnie rozstrzygać o prawach i obowiązkach osoby trzeciej, która nie zgłosiła niezależnie roszczenia wobec strony, z którą pozostaje ona w stosunku prawnym. Tym samym orzeczenie sądowe wydane w sprawie z udziałem osoby trzeciej, która nie zgłosiła niezależnie roszczenia, nie wyklucza wytoczenia kolejnego powództwa przeciwko tej osobie trzeciej. W takim wypadku jednak orzeczenie wydane przez sąd w pierwszym sporze uzyska moc rozstrzygnięcia wstępnego, tj. w razie kolejnego sporu z udziałem tych samych stron (np. wystąpienia z roszczeniem regresywnym), sąd nie będzie ponownie badał okoliczności stwierdzonych w orzeczeniu wydanym w tym pierwszym sporze (art. 182 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego).

Jeżeli dana osoba nie została zawiadomiona o możliwości włączenia jej jako osoby trzeciej do toczącego się procesu, niezależnie od tego, czy zgłosiła ona niezależnie roszczenie, czy tego nie uczyniła, lub jeżeli ta osoba została zawiadomiona o toczącym się postępowaniu, ale do niego nie przystąpiła, a sąd rozstrzygnął o jej prawach i obowiązkach, mogą zachodzić podstawy do wznowienia postępowania. Jeżeli dana osoba nie została włączona do procesu, wówczas orzeczenie sądowe zazwyczaj nie będzie miało w odniesieniu do tej osoby mocy rozstrzygnięcia wstępnego.

3. Czy ocena prawna sprawy przeprowadzona w postępowaniu głównym jest wiążąca?

Zob. odpowiedź na pytanie 2.

4. Czy ustalone w postępowaniu głównym okoliczności faktyczne, których osoba trzecia nie mogła kwestionować, np. z tego względu na to, że nie kwestionowały ich strony, są dla niej wiążące?

Zob. odpowiedź na pytanie 2.

5. Czy przyzpoznanie jest skuteczne niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do postępowania głównego?

Nie. Orzeczenie sądowe wydane w pierwszym (głównym) postępowaniu pozostaje bez wpływu na prawa i obowiązki osoby, która została przyzpoznaną, ale nie przyłączyła się do procesu jako osoba trzecia. Jeżeli dana osoba nie została zawiadomiona o możliwości włączenia jej jako osoby trzeciej do toczącego się procesu, niezależnie od tego, czy zgłosiła ona niezależnie roszczenie, czy tego nie uczyniła, lub jeżeli ta osoba została zawiadomiona o toczącym się postępowaniu, ale do niego nie przystąpiła, a sąd rozstrzygnął o jej prawach i obowiązkach, mogą zachodzić podstawy do wznowienia postępowania.

6. Czy przyzpoznanie wywiera wpływ na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem procesowym strony przyzozuwającej?

Zob. odpowiedź na pytanie 2.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Na Litwie jest to Sąd Apelacyjny Litwy (Lietuvos apeliacinis teismas).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

Na Litwie jest to Sąd Apelacyjny Litwy (Lietuvos apeliacinis teismas).

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Na Litwie instancją rozpoznającą skargi kasacyjne jest Sąd Najwyższy Litwy (Lietuvos Aukščiausiasis Teismas).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Na Litwie są to art. 783 ust. 3, art. 787 i art. 789 ust. 3 kodeksu postępowania cywilnego (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Na Litwie są to art. 46 i art. 47 kodeksu postępowania cywilnego (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas).

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Umowa o pomocy prawnej i stosunkach prawnych między Republiką Litewską, Republiką Estońską a Republiką Łotewską, podpisana w Tallinie dnia 11 listopada 1992 r.,

Umowa między Republiką Litewską a Rzeczpospolitą Polską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, sporządzona w Warszawie dnia 26 stycznia 1993 r.

Ostatnia aktualizacja: 27/02/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Węgry

Art. 65 ust.3 – informacja na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1.) Przypozwanie osoby trzeciej według węgierskiego prawa cywilnego procesowego

Strona, która w rezultacie niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia sprawy, mogłaby wystąpić z roszczeniem przeciwko osobie trzeciej albo, przeciwko której osoba trzecia mogłaby wystąpić z roszczeniem, może tej osobie trzeciej przesłać zawiadomienie o toczącym się procesie. Przypozwanie dokonać może nie tylko powód lub pozwany, ale również interwenient lub przypozwana osoba trzecia.

2.) Termin, w którym przypozwanie osoby trzeciej jest procesowo dopuszczalne:

pozwany może dokonać przypozwania osoby trzeciej w terminie 30 dni od dnia otrzymania pozwu, zaś powód – w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia go o złożeniu odpowiedzi na pozew. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dopuszczalnych zmian powództw i powództw wzajemnych.

Osoba, która przystąpiła do toczącego się już procesu, czy to w charakterze interwenienta, czy jako przypozwana osoba trzecia, może dokonać przypozwania w terminie 30 dni od dnia włączenia się do procesu. W sprawach kwalifikowanych jako sprawy szczególnej wagi (w których wartość przedmiotu sporu przewyższa 400 mln HUF) termin do złożenia oświadczenia przez stronę przypozywającą oraz przez przypozwaną osobę trzecią, wynosi nie 30, lecz 15 dni. Oświadczenie złożone przez stronę przypozywającą po upływie terminu jest bezskuteczne, innymi słowy sąd potraktuje je tak, jakby go nie złożono.

3.) Przesłanie osobie trzeciej pisma o przypozwanie:

przesyłając osobie trzeciej pismo o przypozwanie, strona przypozywająca ma obowiązek dokonać dwóch czynności. Po pierwsze, strona przypozywająca powinna przypoznać osobę trzecią na piśmie, wskazując w nim przyczyny przypozwania oraz przedstawiając w sposób zwięzły stan sprawy. Po drugie, przypozwanie należy zgłosić sądowi na piśmie albo na rozprawie ustnie do protokołu, również wskazując przyczyny przypozwania. Składając do sądu pismo o przypozwanu, strona przypozywająca przedstawia dowód doręczenia osobie trzeciej pisma o przypozwanu wraz ze wskazaniem daty jego odbioru. Jeżeli osoba trzecia nie przesłała do sądu oświadczenia o wstąpieniu do sprawy w terminie 30 dni od daty doręczenia jej przypozwania potwierdzonego dowodem przez stronę przypozywającą, uznaje się, że przypozwana osoba trzecia z przypozwania nie skorzystała. Oświadczenie złożone po upływie terminu jest bezskuteczne.

Przypozwana osoba trzecia, która podjęła decyzję o skorzystaniu z przypozwania, może wstąpić do procesu po stronie przypozywającej w charakterze interwenienta. Oświadczenie w tym zakresie składa się na piśmie albo na rozprawie ustnie do protokołu.

Dalsze kwestie związane z dopuszczeniem przypozwanej osoby trzeciej do procesu jako interwenienta oraz jej status prawny w postępowaniu określają przepisy regulujące interwencję.

4.) Skutki prawne przypozwania osoby trzeciej:

Przypozwana osoba trzecia, która postanowiła skorzystać z przypozwania, może wstąpić do procesu po stronie przypozywającej jako (wezwany) interwenient. Węgierskie prawo cywilne procesowe przewiduje dwojaki rodzaj sytuacji w odniesieniu do interwenientów.

Jeżeli orzeczenie nie odniesie skutku prawnego w stosunku między interwenientem a przeciwnikiem strony, do której interwenient przystąpił, interwenient (pierwotnie osoba trzecia), może niezależnie od strony do której przystąpił, podejmować wszelkie czynności procesowe dostępne tej stronie, z wyjątkiem zawarcia ugody, uznania powództwa i zrzeczenia się roszczeń. Czynności interwenienta są skuteczne tylko o tyle, o ile nie podjęła ich strona, do której przystąpił, oraz o ile nie stoją one w sprzeczności z czynnościami tej strony.

Jeżeli zgodnie z obowiązującym prawem orzeczenie ma odnieść skutek prawny w stosunku między interwenientem a przeciwnikiem strony, do której interwenient przystąpił, interwenient (pierwotnie osoba trzecia), może niezależnie od strony do której przystąpił, podejmować wszelkie czynności procesowe dostępne tej stronie, z wyjątkiem uznania powództwa i zrzeczenia się roszczeń, a czynności takie są skuteczne, nawet jeżeli stoją w sprzeczności z czynnościami strony, do której przystąpił. Rozpoznając sprawę, sąd dokonuje oceny skutków takich sprzecznych czynności oraz bierze również pod uwagę inne aspekty sprawy.

To, czy orzeczenie ma odnieść skutek prawny w stosunku między interwenientem a przeciwnikiem strony, do której przystąpił, nie należy jednak do władzy dyskrecyjnej sędziego, lecz wynika wyłącznie z przepisów prawa.

Jednym z takich przepisów jest § 32 ust. 2 ustawy LXII z 2009 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów

silnikowych, który stanowi: „Prawomocne orzeczenie oddalające roszczenie odszkodowawcze poszkodowanego odnosi skutek także wobec ubezpieczającego, a w przypadkach, o których mowa w § 35 ust. 1, również wobec posiadacza i kierowcy, jeżeli sąd tak rozstrzygnął w procesie między poszkodowanym a towarzystwem ubezpieczeniowym, agentem regulującym szkody, krajowym biurem ubezpieczeń lub zarządzającym funduszem odszkodowawczym.”. Powołany wyżej § 35 ust. 1 stanowi: „Poszkodowany może dochodzić od zarządzającego funduszem odszkodowawczym odszkodowania za szkodę majątkową lub uszczerbek na zdrowiu, jeżeli zdarzenie, które wywołało szkodę lub uszczerbek, miało miejsce na terytorium Węgier, oraz wywołał je podlegający ubezpieczeniu, a nieubezpieczony pojazd silnikowy, pojazd silnikowy kierowany przez niezidentyfikowanego posiadacza lub przez pojazd niezidentyfikowany lub gdy zdarzenie to wystąpiło w okresie zawieszenia ubezpieczenia, o którym mowa w § 26,

z zastrzeżeniem wyjątków określonych w § 36. Zarządzający funduszem odszkodowawczym pokrywa roszczenia do wysokości maksymalnej określonej w § 13 ust. 1. Zarządzający funduszem odszkodowawczym wypłaca również poszkodowanemu odszkodowanie za wszelkie szkody spowodowane przez pojazd silnikowy, który nie został dopuszczony do użytku lub został z użytku wycofany”).

Skorzystanie z przyzowania nie oznacza, że przypozwana osoba trzecia uznała zobowiązanie wobec strony przypozywiającej. Orzekanie w procesie głównym (tj. w procesie, do którego osobę trzecią przypozowano) o stosunku prawnym między stroną przypozywającą a przypozwaną osobą trzecią jest niedopuszczalne.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

Proszę przejść do formularza dotyczącego [procedur służących wykonaniu orzeczenia](#).

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Na Węgrzech są to sądy rejonowe (*Járásbíróság*) mające tę samą siedzibę, co sądy okręgowe (*Törvényszék*). Dla Pesztu jest to sąd rejonowy w Budzie (Budakörnyéki Járásbíróság), dla Budapesztu jest to Centralny Sąd Rejonowy w Budzie (Budai Központi Kerületi Bíróság).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

Na Węgrzech są to sądy okręgowe (*Törvényszék*). W Budapeszcie jest to Sąd Okręgowy dla m.st. Budapesztu (Fővárosi Törvényszék).

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

– na Węgrzech to: Sąd Najwyższy (środek zaskarżenia wnosi się za pośrednictwem sądu pierwszej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

– na Węgrzech to: § 57 dekretu z mocą ustawy nr 13 z 1979 r. o prawie prywatnym międzynarodowym.

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

– na Węgrzech to: §§ 58–60 (w zakresie przyzowania osoby trzeciej) ustawy III z 1952 r. ustanawiającej kodeks postępowania cywilnego.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Umowa między Węgierską Republiką Ludową a Ludową Republiką Bułgarii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Sofii dnia 16 maja 1966 r.,

Konwencja między Węgierską Republiką Ludową a Republiką Cypryjską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Budapeszcie dnia 30 listopada 1981 r.,

Traktat między Węgierską Republiką Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisany w Bratysławie dnia 28 marca 1989 r., w zakresie, w jakim odnosi się do Republiki Czeskiej i Republiki Słowackiej,

Konwencja między Węgierską Republiką Ludową a Republiką Francuską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i rodzinnych, uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń, pomocy prawnej w sprawach karnych oraz ekstradycji, podpisana w Budapeszcie dnia 31 lipca 1980 r.,

Konwencja między Węgierską Republiką Ludową a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Budapeszcie w dniu 8 października 1979 r.,

Traktat między Węgierską Republiką Ludową a Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii w sprawie wzajemnej pomocy prawnej, podpisany dnia 7 marca 1968 r., w zakresie, w jakim odnosi się do Republiki Chorwacji i Republiki Słowenii,

Umowa między Węgierską Republiką Ludową a Polską Rzeczpospolitą Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Budapeszcie dnia 6 marca 1959 r. oraz

Traktat między Węgierską Republiką Ludową a Rumuńską Republiką Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisany w Bukareszcie dnia 7 października 1958 r.

Ostatnia aktualizacja: 27/02/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Austria

Art. 65 ust.3 – informacja na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1.) Jak można ogólnie określić przyzowanie osoby trzeciej?

Pod pojęciem „przyzowanie osoby trzeciej” rozumie się formalne zawiadomienie danej osoby trzeciej przez jedną ze stron o oczekiwanej albo toczącym się już procesie, o ile ta osoba trzecia w tym procesie dotąd nie występowała. Zawiadomienie to może zawierać propozycję włączenia się do sporu w charakterze interwenienta ubocznego. Strona przypozywająca wnosi do sądu stosowne pismo procesowe zawierające przyzowanie, które sąd ten formalnie doręcza osobie trzeciej. Samo przyzowanie nie czyni osoby trzeciej uczestnikiem w sporze. Decyzja o wstąpieniu do procesu, jak również co do przyłączenia się po jednej ze stron w charakterze tzw. interwenienta ubocznego, należy wyłącznie do niej. Osoba trzecia wchodząca do procesu nie staje się stroną w sporze, lecz (zwykłym) interwenientem ubocznym, którego czynności i oświadczenia nie mogą pozostawać w sprzeczności z czynnościami i oświadczeniami strony, do której przystąpił. Od interwenienta ubocznego nie zasądza się kosztów procesowych. Jeżeli jednak strona, do której interwenient uboczny przystąpił, wygra proces, może wówczas zażądać od przeciwnika procesowego zwrotu poniesionych kosztów interwencji.

Osoba trzecia, która dzięki przyzowaniu uzyskała możliwość współuczestnictwa w przebiegu procesu jako interwenient uboczny, może, nawet jeżeli z tej możliwości nie skorzystała, wystąpić z roszczeniem o odszkodowanie opartym na zarzucie wadliwego prowadzenia procesu wyłącznie przed zgłoszeniem interwencji albo na dokonaniu przez stronę czynności materialno-dyspozytywnych, czemu nie mogła zapobiec, a w przypadku, gdy interwencji nie zgłosiła, na tym, że dokonaniu tych czynności nie mogłaby zapobiec. Zgłaszając w procesie interwencję u boku jednej ze stron, interwenient uboczny może pomóc jej ten proces wygrać i tym samym uniknąć postępowania regresowego, w którym zostanie pozwany, lub przynajmniej wzmocnić swoją pozycję procesową w takim postępowaniu.

2.) Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby, która z przyzowania skorzystała?

Przyzowanie zakłada, że jedna ze stron toczącego się procesu ma powody, by obawiać się niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia, ale również by oczekiwać, że w razie wydania takiego rozstrzygnięcia będzie mogła wystąpić przeciwko osobie trzeciej z roszczeniem. Strona przypozywająca osobę trzecią ma zatem interes prawny w tym, by procesu nie przegrać (interwenient może jej w tym pomóc) lub, w razie przegrania tego procesu, nie ponieść szkody dzięki wygranej w kolejnym procesie przeciwko tej osobie trzeciej.

Jednocześnie, występując z przyzowaniem, strona przypozywająca pozbawia osobę trzecią możliwości zgłoszenia w kolejnym procesie przeciwko tej stronie pewnych roszczeń odszkodowawczych opartych na zarzucie wadliwego prowadzenia procesu. Osoba trzecia, która została przypozwana i tym

samym uzyskała możliwość współkształtowania przebiegu procesu, może wystąpić z roszczeniem o odszkodowanie opartym na zarzucie wadliwego prowadzenia procesu wyłącznie przed zgłoszeniem interwencji albo na dokonaniu przez stronę czynności materialno-dyspozytywnych, czemu osoba trzecia nie mogła zapobiec, ewentualnie czemu nie mogłaby zapobiec. Osoba trzecia może korzystać ze środków obrony i podejmować czynności procesowe, o ile nie pozostają one w sprzeczności ze stanowiskiem procesowym strony, do której ta osoba przystąpiła. W razie wytoczenia przez stronę procesu przeciwko interwenientowi ubocznemu, prawomocne orzeczenie wydane w tym pierwszym procesie odniesie skutek względem interwenienta lub osoby trzeciej, która mimo przyzowania, nie zgłosiła interwencji, o tyle, że osoby te nie będą mogły zgłaszać zarzutów, które stoją w sprzeczności z głównymi elementami rozstrzygnięcia wydanego w tym pierwszym procesie.

3.) Przyzowanie osoby trzeciej pozostaje bez wpływu na ocenę prawną rozstrzygnięcia wydanego w procesie głównym.

4.) Rozstrzygnięcie wydane w pierwszym procesie nie wiąże w kolejnym, jeżeli stan sprawy w chwili przystąpienia interwenienta lub oświadczenia i czynności procesowe strony, do której przystąpił, uniemożliwiły mu korzystanie ze środków obrony (np. z tego względu, że strona ta nie uwzględniła w procesie pewnych okoliczności faktycznych lub roszczeń).

5.) Jak wskazano powyżej, przyzowanie jest prawnie skuteczne niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do pierwszego procesu.

6.) Przyzowanie pozostaje bez wpływu na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem procesowym strony przyzyskującej, chyba że osoba trzecia przyłączyła się do procesu u boku tego przeciwnika.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

W tym względzie odsyłamy do odpowiednich informacji przekazanych przez Austrię, które zamieszczono na portalu „e-Sprawiedliwość” w sekcjach „Wytoczenie powództwa”, „Wykonywanie orzeczeń sądowych”, „Postępowanie egzekucyjne”, pod następującym [adresem URL](#).

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

– w Austrii jest to sąd rejonowy *Bezirksgericht*, przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne. W odniesieniu do wniosków o wydanie orzeczenia stwierdzającego, że nie zachodzą podstawy do odmowy uznania (art. 36 ust. 2) oraz w odniesieniu do wniosków o odmowę uznania (art. 45), sądem właściwym jest sąd rejonowy, w którego obszarze znajduje się miejsce zamieszkania albo siedziba strony związanej orzeczeniem.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Austrii jest to sąd krajowy (*Landesgericht*), za pośrednictwem sądu rejonowego (*Bezirksgericht*), przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

– w Austrii jest to Sąd Najwyższy (*Oberster Gerichtshof*), za pośrednictwem sądu rejonowego (*Bezirksgericht*), przed którym toczy się postępowanie egzekucyjne.

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Akceptuje się wyłącznie jęz. niemiecki.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

– w Austrii: § 99 ustawy o właściwości sądów (*Jurisdiktionsnorm*).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

– w Austrii: § 21 kodeksu postępowania cywilnego (*Zivilprozessordnung*).

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Konwencja między Republiką Federalną Niemiec a Republiką Austrii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 6 czerwca 1959 r.,

Umowa między Republiką Austrii a Ludową Republiką Bułgarii o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i dokumentach, podpisana w Sofii dnia 20 października 1967 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Belgii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, orzeczeń arbitrażowych oraz o dokumentach urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 16 czerwca 1959 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Zjednoczonym Królestwem o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 14 lipca 1961 r., wraz z protokołem zmieniającym, podpisanym w Londynie dnia 6 marca 1970 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Niderlandów o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Hadze dnia 6 lutego 1963 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Francuską o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 15 lipca 1966 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Wielkim Księstwem Luksemburga o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Luksemburgu dnia 29 lipca 1971 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Włoską o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych, podpisana w Rzymie dnia 16 listopada 1971 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Szwecji o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych, podpisana w Sztokholmie dnia 16 września 1982 r.,

Konwencja między Republiką Austrii a Królestwem Hiszpanii o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 17 lutego 1984 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Republiką Finlandii o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych, podpisana w Wiedniu dnia 17 listopada 1986 r.;

Traktat między Republiką Austrii a Federacyjną Ludową Republiką Jugosławii o wzajemnej współpracy sądowej, podpisany w Wiedniu dnia 16 grudnia 1954 r.;

Umowa między Republiką Austrii a Polską Rzeczpospolitą Ludową o wzajemnych stosunkach w sprawach z zakresu prawa cywilnego oraz o dokumentach, podpisana w Wiedniu dnia 11 grudnia 1963 r.;

Konwencja między Republiką Austrii a Socjalistyczną Republiką Rumunii o pomocy prawnej w zakresie prawa cywilnego i rodzinnego oraz ważności i doręczaniu dokumentów wraz z załączonym protokołem, podpisana w Wiedniu dnia 17 listopada 1965 r.

Ostatnia aktualizacja: 14/01/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Art. 65 ust. 3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1. Jak można ogólnie opisać przypozwanie?

TPN reguluje w Polsce art. 84 i 85 kodeksu postępowania cywilnego. Instytucja ta nazywana jest przypozowaniem. Polega ona na tym, że strona może wezwać swojego przyszłego przeciwnika procesowego do wzięcia udziału w postępowaniu, gdyż niekorzystne dla strony rozstrzygnięcie może powodować wystąpienie przeciwko niej osoby trzeciej z roszczeniem wynikającym np. z umowy gwarancji. W tym celu strona wnosi pismo procesowe, które doręcza się stronie trzeciej, która może zgłosić swoje przystąpienie jako interwenient uboczny.

2. Jakie są główne skutki orzeczeń dla osób, które otrzymują przypozwanie?

TPN nie powoduje automatycznego objęcia wezwanej osoby toczącym się już postępowaniem. Jej wejście do procesu odbywa się na zasadach właściwych dla interwencji ubocznej (art. 76 - 78 kodeksu postępowania cywilnego). Za zgodą stron interwenient uboczny może wejść na miejsce strony do której przystąpił. W innym przypadku wyrok ma skutek bezpośredni, natomiast w przypadku TPN tylko wtedy, gdy tak wynika z istoty spornego stosunku lub z przepisu ustawy.

3. Czy istnieje skutek wiążący w odniesieniu do oceny prawnej w postępowaniu głównym?

Jeśli mimo wezwania osoba trzecia nie przystąpi do sprawy skutkuje to pozbawieniem jej – w następnym procesie – możliwości skutecznego zgłoszenia zarzutu złego prowadzenia pierwszego procesu (art. 82 w związku z art. 85 kodeksu postępowania cywilnego).

4. Czy istnieje skutek wiążący w odniesieniu do ustalonych faktów, których osoba trzecia nie zakwestionowała w postępowaniu głównym, np. ponieważ strony ich nie zaskarżyły?

Zawiadomienie osoby trzeciej i wezwanie jej do udziału dokonywane jest także w jej interesie, bo może wesprzeć stronę w osiągnięciu pozytywnego rozstrzygnięcia, które może uczynić nieaktualnym następny proces.

5. Czy przypozwanie wywołuje skutek, niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do postępowania głównego?

Jeśli mimo wezwania osoba trzecia nie przystąpi do sprawy skutkuje to pozbawieniem jej – w następnym procesie – możliwości skutecznego zgłoszenia zarzutu złego prowadzenia pierwszego procesu (art. 82 w związku z art. 85 kodeksu postępowania cywilnego).

6. Czy przypozwanie ma wpływ na stosunek między osobą trzecią i stroną przeciwną strony przypozywającej?

Jeśli dana osoba w wyniku wezwania przystąpi do sprawy staje się interwenientem ubocznym, który - za zgodą stron - może wejść na miejsce strony do której przystąpił.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

art. 74 - opis krajowych procedur wykonywania orzeczeń znajduje się w informacji [Procedury służące wykonaniu orzeczenia](#)

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1 sąd okręgowy miejsca zamieszkania albo siedziby dłużnika, a w braku takiego sądu –sąd okręgowy, w którego okręgu ma być lub jest prowadzona egzekucja.

W przypadku wniosku o odmowę uznania:

sąd okręgowy, który byłby miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy rozstrzygniętej orzeczeniem lub w którego okręgu znajduje się miejscowo właściwy sąd rejonowy, a w braku tej podstawy – Sąd Okręgowy w Warszawie.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

sąd apelacyjny za pośrednictwem sądu okręgowego

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Sąd Najwyższy za pośrednictwem sądu apelacyjnego

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

art. 11037§ 4 Kodeksu postępowania cywilnego i art. 1110 Kodeksu postępowania cywilnego, w zakresie, w jakim określa właściwość sądów polskich wyłącznie na podstawie jednej z następujących okoliczności dotyczącej wnioskodawcy: obywatelstwo polskie, miejsce zamieszkania, miejsce zwykłego pobytu lub siedziba statutowa.

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

art. 84 i 85 Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące przypozwania

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Węgierską Republiką Ludową o obrocie prawnym w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Budapeszcie dnia 6 marca 1959 r.;

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Federacją Ludową Republiką Jugosławii o obrocie prawnym w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 6 lutego 1960 r., obecnie obowiązująca między Polską a Słowenią i między Polską a Chorwacją;

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Ludową Republiką Bułgarii o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 4 grudnia 1961 r.;

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Austrii o wzajemnych stosunkach w sprawach z zakresu prawa cywilnego oraz o dokumentach, podpisana w Wiedniu dnia 11 grudnia 1963 r.;

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Grecką o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Atenach dnia 24 października 1979 r.;

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 21 grudnia 1987 r., nadal obowiązująca w stosunkach między Polską i Republiką Czeską oraz między Polską a Słowacją;

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Włoską o pomocy sądowej oraz o uznawaniu i wykonywaniu wyroków w sprawach cywilnych, podpisana w Warszawie dnia 28 kwietnia 1989 r.;

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 26 stycznia 1993 r.;

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Łotewską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych, podpisana w Rydze dnia 23 lutego 1994 r.;

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Cypru o współpracy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Nikozji dnia 14 listopada 1996 r.;

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Estońską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, pracowniczych i karnych, podpisana w Tallinie dnia 27 listopada 1998 r.;

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Rumunią o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, podpisana w Bukareszcie dnia 15 maja 1999 r.;

Ostatnia aktualizacja: 10/07/2018

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona) - Słowenia

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1.) Jak można ogólnie określić przyzpozwanie osoby trzeciej:

Przyzpozwanie (łac. *litis denuntiatio*) to formalne zawiadomienie osoby trzeciej o toczącym się procesie. Można je połączyć z wezwaniem skierowanym do tej osoby, aby wzięła udział w procesie. Celem tego wezwania jest zagwarantowanie stronie skarżącej lub stronie pozwanej możliwości realizacji ich praw i skutków ich realizacji wynikających z przepisów prawa cywilnego. Wzywający (będący stroną w procesie) przesyła wezwanie do sądu, który następnie doręcza je osobie trzeciej. Ta ma pełną swobodę decyzji co do wzięcia udziału w procesie. W prawie słoweńskim sąd nie rozstrzyga co do zasadności wniosku strony o formalne zawiadomienie osoby trzeciej o możliwości wstąpienia do procesu. Nawet jeżeli osoba trzecia weźmie udział w procesie, nie stanie się w nim stroną. Proces ten nie może również rozstrzygać o jej relacjach ze stronami postępowania głównego. Osoba trzecia może przyłączyć się do którejkolwiek ze stron postępowania głównego. Po spełnieniu pewnych warunków osoba ta może wziąć udział w postępowaniu w charakterze interwenienta. Jako interwenient osoba trzecia może przyczynić się do wygrania procesu i tym samym uniknąć pozwania w kolejnym procesie (regresowym) lub jeżeli już zostanie pozwana, poprawić w nim swoją sytuację prawnoprocesową. Osoba trzecia nie może wnosić o umorzenie toczącego się procesu, o przedłużanie terminów, ani też występować o odroczenie rozprawy.

2.) Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby, która z przyzpozwania skorzystała:

Przyzpozwanie zapewnia stronie przyzpoztywającej ochronę przed pewnymi roszczeniami odszkodowawczymi, z którymi osoba trzecia mogłaby przeciwko tej stronie wystąpić. Osoba (trzecia), która dzięki przystąpieniu do procesu uzyskała wpływ na jego rozstrzygnięcie, co do zasady nie może podnieść zarzutu w stosunku do strony przyzpoztywającej, że strona ta prowadziła proces wadliwie. Ponadto, jeżeli doszło do procesu pomiędzy stroną przyzpoztywającą a osobą, która została wezwana do udziału w postępowaniu głównym, osoba ta nie może podnosić w stosunku do strony przyzpoztywającej okoliczności lub zarzutów, które pozostają w sprzeczności z faktycznymi podstawami rozstrzygnięcia wydanego w postępowaniu głównym.

3.) Sama ocena prawna sprawy rozstrzygniętej w postępowaniu głównym nie jest jednak wiążąca.

4.) Nie są również wiążące ustalone okoliczności faktyczne, których osoba trzecia w postępowaniu głównym nie mogła podważać, np. ze względu to, że nie były one kwestionowane przez strony.

5.) Przyzpozwanie wywołuje określone skutki niezależnie od tego, czy osoba trzecia wstąpiła do postępowania głównego czy nie.

6.) Przyzpozwanie pozostaje bez wpływu na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem strony przyzpoztywającej. Nie dotyczy to sytuacji, w której osoba trzecia postanowiła przystąpić do procesu po stronie tego przeciwnika.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

– w Słowenii: sąd okręgowy.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Słowenii: sąd okręgowy.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

– w Słowenii: Sąd Najwyższy Republiki Słowenii.

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

– w Słowenii: następujące sądy akceptują jeden z języków mniejszości narodowych również jako język urzędowy obok języka słoweńskiego:

sąd okręgowy w Koprze: język włoski;

sąd rejonowy w Koprze: język włoski;

sąd rejonowy w Piran: język włoski;

sąd rejonowy w Lendavie: język węgierski.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

– w Słowenii: art. 58 ustawy o prawie prywatnym międzynarodowym i procesowym (Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

– w Słowenii: art. 204 ustawy o postępowaniu cywilnym (Zakon o pravdnem postopku), który reguluje instytucję przyzpozwania osoby trzeciej.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Traktat między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Republiką Austrii o wzajemnej współpracy sądowej, podpisany w Wiedniu dnia 16 grudnia 1954 r.,

Konwencja między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Republiką Włoską o wzajemnej współpracy sądowej w sprawach cywilnych i administracyjnych, podpisana w Rzymie dnia 3 grudnia 1960 r.,

Konwencja między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Królestwem Grecji o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń, podpisana w Atenach dnia 18 czerwca 1959 r.,

Konwencja między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Polską Rzeczpospolitą Ludową o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 6 lutego 1960 r.,

Traktat między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Czechosłowacką Republiką Socjalistyczną o regulowaniu stosunków prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisany w Belgradzie dnia 20 stycznia 1964 r.,

Traktat między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Republiką Cypryjską o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisany w Nikozji dnia 19 września 1984 r.,

Umowa między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Ludową Republiką Bułgarii o wzajemnej pomocy prawnej, podpisana w Sofii dnia 23 marca 1956 r.,

Traktat między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Rumuńską Republiką Ludową o pomocy prawnej, podpisany w Belgradzie dnia 18 października 1960 r., oraz protokół do niego,

Traktat między Socjalistyczną Federacyjną Republiką Jugosławii a Węgierską Republiką Ludową o wzajemnej pomocy prawnej, podpisany w Belgradzie dnia 7 marca 1968 r.,

Traktat między Republiką Słowenii a Republiką Chorwacji o pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych, podpisany w Zagrzebiu dnia 7 lutego 1994 r.,
Konwencja pomiędzy Rządem Socjalistycznej Federacyjnej Republiki Jugosławii a Rządem Republiki Francuskiej o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń
sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Paryżu dnia 18 maja 1971 r.

Ostatnia aktualizacja: 28/02/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.
Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja
Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.
Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się
w informacji prawnej.